

er wel twee uren zou moeten schilderen, daar de Prins met zijn jacht nog eerst Muiden aandeed. Bredero zou er met zijn wit vaandel aanwezig zijn. Het lang staan zou hem niet verdrieten, maar het vaandel was zwaar. De kameraden zouden het voor hem voeren, totdat de Prins voorbijkwam, dat mocht hem niet hinderen. Zoo keerde langzaam de rust in hoofd en gemoed terug. Hij dacht er nu aan het vroolijk gezelschap vaarwel te zeggen, toen hij onder de binnentredenden Van der Plasse zag, die met den lakenkoopman Abraham van der Voort in de gelagkamer verscheen.

Hij trad op beiden toe.

— „Gants ellemallement!” — begon Van der Plasse. — „Dat is een goed teeken, Gerbrand!”

— „Met Coster ter Academie gearbeid. Wij ageeren overmorgen voor den Prins en Don Emanuel. Morgen watervertooningen op schuiten vóór het Prinsenhof. De Academie zal treffelijk uitkomen!”

— „Daar sla geluk toe! De Academisten zijn wakkere klanten!”

De lakenkoopman Van der Voort had Bredero oplettend aangezien.

— „Lang krank geweest, Bredero?” — zei hij uit beleefdheid.

— „Bijna vijf maanden, sinjeur Van der Voort. De vrienden zullen mij vast vergeten! Komt uwe nichte Madalena Stockmans niets eens spoedig naar Amsterdam?”

— „Bylo, neen! Ze heeft het te drok! Ze is binnen vijf dagen de bruid!”

Bredero deinsde een stap terug. Hij strekte de handen omhoog. Met een schrillen kreet klonk het:

— „De bruid! de bruid! de bruid, Maar dat is gelogen!”

— „Het is de fijne waarheid!” — antwoordde Van der Voort, terugdeinzend op het gezicht van des jonkmans uitpuilende oogen en door hevigen schrik misvormde gelaatstrekken. — „Madalena zal te Dordrecht binnen een paar dagen de akte van ondertrouw teekenen”

— „Wie wie! — fluisterde Gerbrand schor, terwijl de hoest zijne stem verstikte.

Van der Voort begreep, dat hij naar den naam van den bruigom vroeg. Van der Plasse vatte den wankelenden, bijna in zwijm vallenden jonkman onder de armen.

— „Zij huwt met mijn broër!” — antwoordde Van der Voort, aarzelend.

— „De bruine Brabander! O God! Dat nooit! Ik zweer het op mijn verdoemenis”

De vervloeking klonk als een dof gefluister. De hoest deed hem ineenskrimpen. Plotseling klemde hij zich aan Van der Plasse vast. Zijn hoofd zonk op de borst. Een breede bloedstroom golfde uit zijn mond

(Wordt vervolgd.)